

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησια . . . . . 7.—	Ἔτησια φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος . . . . . 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τριμηνος 2.15	Τριμηνος φρ. χρ. 2.40

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Ἰανουαρίου 1903

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 5

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΛΑΔΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου, λεπ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐνδριίου, ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

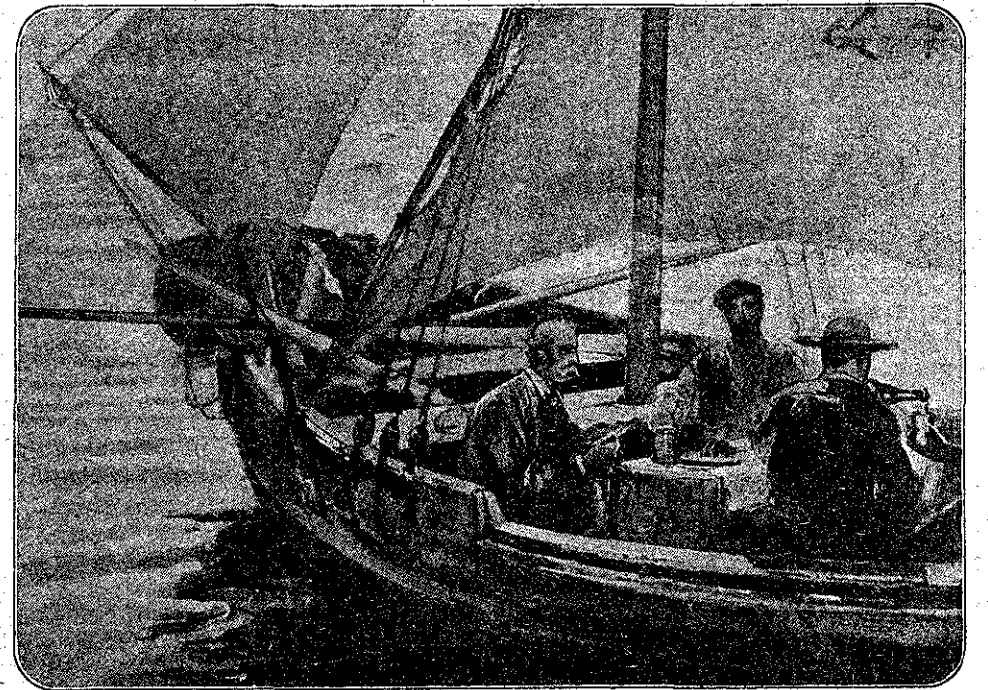
Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Νά με, ἀφέντη! ἀπήνητησεν ὁ ἐπιστάτης που ἔφθανε τρεχάτος.— Δυστυχῶς φέρνω κακὰς εἰδήσεις.
— Τί πράγμα, Χάρα;
— Ἐφουγαν δύο Ἴνδοι.
— Πότε;
— Δὲν θὰ ἔχουν περᾶση πολλὰς ὥρες, ἀφοῦ χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμη ἦσαν εἰς τὴν φυτεῖαν.
— Καὶ αὐτὸ τί σημαίνει;
— Ἐχουν φύγη καὶ ἄλλοι, Δὸν Ραφαήλ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.
— Ἐπτα ἢ ὀκτὼ μέσα σὲ δεκαπέντε χρόνια, διότι βέβαια οἱ σκλάβοι μου δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν παρὰ πονα μαζί μου, ἀπήνητησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Καυχῶμαι πῶς εἶμαι γι' αὐτοὺς μᾶλλον πατέρας παρὰ αὐθέντης, καὶ ποτὲ εἰς τὴν φυτεῖαν μου δὲν ἐχρησιμοποίησα τὴν μάστιγα.
— Τί Ἴνδοι ἦσαν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός τὸν Χάραν.
— Ἀπὸ τὸν Ἄνω Ὀρενόκον.
— Ἦσαν πολὺν καιρὸν σκλάβοι σας;
— Ἐπτὰ μῆνες.
— Ἀπὸ ποιὸν τοὺς εἶχατε ἀγορασμένους;
— Ἀπὸ ἓνα ταξειδιώτη πού τους εἶχε πιάση στὸ στενὸ τοῦ Τοπάνου, ἀπήνητησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.
— Καὶ προητέτερα δὲν εἶχαν ἀποπειραθῆ καμμιά φορὰ νὰ φύγουν;
— Ποτέ.
— Καὶ δὲν ξεύρετε ἀπὸ ποιᾶν φυλὴν ἦσαν;
— Δὲν ἐφρόντισα ποτὲ νὰ το μάθω, Βελάσκα μου, ἀπήνητησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ.
— Αὐτὸ μ' ἀνησυχεῖ.
— Καὶ γιατί;
— Αὐτὴ ἡ κραυγὴ που ἠκούσαμεν, ἢ ἐξαφάνισις τῆς λέμβου καὶ ἢ φυγὴ αὐτῶν τῶν δύο Ἴνδῶν εἶνε, μοῦ φαίνεται, πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει

νὰ περάσουν ὅπως διόλου ἀπαρατήρητα.
— Τί φοβεῖσθε, Βελάσκα;
— Δὲν ξεύρω, τί νὰ σας εἰπῶ, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ἔχουν, φαίνεται, σχέσιον μεταξύ των. Καὶ καταλήγω νὰ σας εἰπῶ, Δὸν Ραφαήλ, ὅτι μας κατεσκόπευσαν καὶ ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Γιανουρή εἶχε παρατηρηθῆ.
— Μά... ποῖος εἶχε συμφέρον νὰ μας κατασκοπεύσῃ;
— Οἱ δύο φυγάδες.
— Καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν;

τε ἀπὸ ποῦ ἤρχοντο, οὔτε εἰς ποῖαν φυλὴν ἀνήκουν.
— Μπα! Προσπαθεῖτε νὰ εὐρήτησειν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀδίως, γιαιτρέ μου. Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο Ἴνδοι ἐπέτυχαν ἀπλῶς τὴν στιγμήν, ὅπου κανένας δὲν ἐπέβλεπε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ βάλουν εἰς ἐνεργεῖαν τὸ σχέδιον τῆς φυγῆς, τὸ ὅποιον ἴσως πρὸ πολλοῦ εἶχαν μελετήσῃ, καὶ τίποτε περισσώτερον. Τί τους ἐνδιαφέρει αὐτοὺς τοὺς σκλάβους διὰ τὴν Μανδᾶν

«Ἡ ἄκατος ἐπρόβινεν εἰς τὸν μεγάλον ποταμὸν.» (Σελ. 34, στ. 6')

— Ἐ!... γνωρίζετε ὅτι οἱ Ἴνδοι πάντοτε ἐφρόντισαν ν' ἀποκρύβουν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ἡ περιφημὸς ἐκείνη πόλις τοῦ χρυσοῦ...
— Ἀλήθεια; μὰ οἱ δύο φυγάδες δὲν μου φαίνεται νὰ εἶχαν ε' αὐτὸ κανένα συμφέρον.
— Ποῖός το ξεύρει!... Δὲν γνωρίζετε

τῶν Ὀρενοκίων καὶ τῶν Ἠπειρομερίων, πού δὲν θὰ ἤκουσαν ἴσως ποτὲ οὔτε τὸ ὄνομά των; Ἀ! ἄς μὴν το συλλογιζώμεθα περισσώτερον ὁ Χάρας θ' ἀναλάβῃ νὰ στείλῃ νὰ τους εὐρουν.
Ὁ ἰατρός δὲν ἀπήνητησεν, ἀλλὰ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδείξιν δυσπιστίας.
— Ἐμπρός! στή βάρκα! διέταξεν ὁ

ῥαρχος τῆς θαλάσσης με τὴν Κωνάην Πτέφυρα, Ἀγγελὸν τῆς Χαρᾶς, Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν, Πεπνὶ τῆς Μπάκραινας καὶ Ἀγγελὸν τῆς Νίκης—ὁ Νυκτοφύλαξ με τὸ Ὀρχρὸν Ἀμάραντον, Ἐβρισιον Ἐλληνα, Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Ἀδελφὸν Ψυχὴν καὶ Νανσικᾶν—ἡ Ἐαρινὴ Νεφέλη με τὴν Ἀεροναυτοπούλαν, Ἀσιπὶδα τῆς Ἀθηνᾶς, Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Δούκισσαν τὴν Σαλώων καὶ Λευκὴν Νύκτα—ὁ Ζοφερός Μεσάϊων με τὸν Ἐλληνα Ἀθλητὴν, Μαγευμένην Ἀκροθαλασσίαν, Διονυσιάδα Πηγήν, Νεφέλην Ψυχὴν καὶ Ἀγγελὸν τῆς Νίκης—ἡ Παλλὰς με τὴν Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου, Ἀρωμα Ἴου, Ἰαπωνικὸν Χροσάνθεμον, Σπουδαῖον Ἀνθρωπον καὶ Μυροβόλον Λαγαυήν—τὸ Παιδὶ τῆς Καρδίτσας με τὸ Μικρὸν Περαιωτάκι καὶ Ἀθῶαν Καρδίαν—ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου με τὴν Λευκὴν Νύκτα, Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Βροντὴν τοῦ Διός, Φλογερὰν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Διακριθεῖσαν Ἀρσκακίδα καὶ Ἀγγελὸν τῆς Ἑλλάδος—τὸ Πεπρωμένον με τὸν Ἀγγελὸν τῆς Χαρᾶς, Παιδικὴν Χαράν, Περιβλὴ τῆς Χαρᾶς καὶ Γοργόφερην Ἑλπίδα—ὁ Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης με τὴν Ἀλτρίδα τῆς Πλειάδος, Τίτᾶνα τῆς Διαπλάσεως, Ὀρχρὸν Ἀμάραντον καὶ Ἀνθοῦσαν Νεότητα—ὁ Μακρολαμῆς με τὴν Λάτριδα τῆς Πλειάδος, Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι, Παπαροῦναν τῶν Ἄγγων, Κινέζικην Κοκοῖδαν καὶ Ἀκροπόλιν τῶν Ἀθηνῶν—ἡ Ὀπτασία Παραδείσου με τὴν Ἀθῶαν Καρδίαν, Ἰδιότροπον Νεάνιδα καὶ Παιδικὴν Χαράν—ἡ Κερία Σκαρφαλόστρα με τὴν Γαλήν τῆς Ἀγκύρας, Τρελλὸν Ναυτάκι, Ξενιτευμένην Ἑλληνοπούλαν, Ἄσμο τοῦ Ὀρφέως καὶ Ταρλαμπούμπαν—ἡ Λιονισμένη Κούκλα με τὴν Τσιγγαρέλλαν, Ἰππότην τοῦ Πηλίου, Ξενιτευμένον Σινωπέα καὶ Κίτρινον Ντόμινο.

Λορεῖτη (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ διπλοῦν ἔσπαθωμα) δίνει καὶ πέρνει, βλέπω με χαρὰν μοῦ! Λευκὴν Ἀνεμώνην (εὐχαριστῶ πῶς σοῦ ἐφάνησαν τὰ νέα; δὲν εἶνε ἐπίσης ὄρατα καὶ ἀκόμη ὄραϊτερα); Ἀνυπόκριτον (Βραδείαν ἔσειλα) Παιδικὴν Χαράν ([EE] διὰ τὴν ὄραϊαν περιγραφὴν χαίρω πού σου ἤρσαν τόσον τὰ νέα μας ἔργα) Τσίτρον ([E] γνωρίζω τὴν ἀγάπην σου καὶ τὰς ἐνεργείας σου ὥστε δὲν σημαίνει ἂν δὲν μου γράψῃς συχνά ὅπως ὀφείποτε, προσπάθησε τώρα νὰ εἶσαι τακτικώτερος) Σιωπηλὴν Νύκτα (ε' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ὄρατα καὶ κολεακτικὰ πού μου γράφεις ἢ ἐπιστολὴ σου με συνεκίνησε ἠλιθί μου τὴν νέαν μου φιλήν, ἢ ὅποια εὐχομαι νὰ σου ὀμοιάσῃ) Φῶς τῆς Νυκτός ([EE] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) ὁ κ. Φαίδων χαίρει διότι ὅσα ἔγραψα περὶ τοῦ Ἀγγελίου τῶν Ἀρχαιοτήτων εὐρον τόσον πρῶτον ἢ ὡς χαριτεσιμούς εἰς τὴν ἀδελφήν σου) Πτερόν τῆς Μελλοῦσας (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς) Κυματίζουσαν Σημαίαν ([EE] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν) Ἑλληνικὴν Νῆσον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

πρὸς ἀνενέωσιν καὶ ἐγγραφὴν διὰ τὸ 1903, με δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Ἄγγων, με δικαίωμα διατηρήσεως ἢ προσλήψεως ψευδωνύμου, καὶ με ὅλα τὰ λοιπὰ προνόμια, λήγει ὀριστικῶς τὴν 15 Ἰανουαρίου. Παρά τας δὲν θὰ δοθῇ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Φεβρουαρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανίλλους, ἂν ἕκαστος, περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

28. Αεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου Ὀκεανίς, Γράμμα τὸ δεύτερόν μου, Καὶ κράτος ἀσιατικόν. Ἔβνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ναυάρχου Κατούρα

29. Συλλαβογρίφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Θεὸν τίνα ἀρχαῖον Ἄν ἀποκεφαλίσῃς Ἐκεῖνο δὲ πού μένει Τὸ ἀναγραμματιστῆς, Τοῦ πρῶτου κατοικίαν Βύθῳ; θὰ σχηματίσῃ.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Πόλημπος Τζόλια

30. Διπλοῦς μεταγραμματισμὸς Πολυτίμου τινὸς ἄθου ἂν ἀλλάξῃ τὸν λατμὸν ὅθ' ἐπρόβλη εἰς τὸ μέσον ἀναξ' ἐκ τῶν παλαιῶν. Κι' ἂν τὸ ἴδιον πάλι κάμῃς εἰς τὸν ἀνακτα αὐτόν, Ἐνας Κύκλωψ, φίλε λύτα, ἔβινεν εἰς τὸ λεπτόν.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ζήσους Φουρτίων

31. Δύνεγμα.

Πρῶτον εἶμαι μυθικόν, Πόλις εἰς τόπον πεδινόν, Ἄγρηνος κύων καὶ πιστός, Καὶ τέλος πάντων, ναυπηγός!

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Σημοδίου

32. Παραλληλόγραμμον.

Π * * * Σ Νάντικατασταθῶν οἱ Ἄστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάνα- Λ * * * Σ γινώσκωνται δώδεκα ἐν Ν * * * Σ ὄθρ' λέξεις, ἦτοι πέντε ὀριζοντίας καὶ ἐπτά καθέτως

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Γεωργίου Ἰ. Ἀναγνώστου

33. Κεκρυμμένη Πυραμῖς.

1.— Πιστεύε καὶ μὴ ἐρεῦνα. 2.— Ὁραῖος ὁ περιπατος εἰς τὸ δάσος.

3.— Πᾶς εὐπορος δὲν εἶνε κ' εὐτυχής.

4.— Πρόσεξε μήπως σὲ ραπίσω! Ἐστὴν ὑπο τοῦ Σουλίου Μ. Κωνσταντῆ 34-38. Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄργος, λῦρος, ἤλιος, νότος, τάφος. Ἐστὴν ὑπο τῆς Κυρίας Σκαρφαλόστρας 39. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσοστία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα Ἐρινός:

1, Ἐντομον. 3, Ἐκ τῶν ἐπτά σοφῶν. 3, Ἐντομον. 4 Ἀργοναυτῆς. 5. Ζῶον. 6, Θεά.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Τύλλου Ὀστέλλου 40. Φωνηεντολίπونه

μχρ - στ - τν - νόσσ - μς - κ - βξσ Ἐστὴν ὑπο τοῦ Νυκτοφύλακος 41. Γρύφος.

θῶς	θῶς	θῶς	θῶς	θῶς	θῶς
μ'	θῶς	ἄρ'	νός	επ	νός
θῶς	θῶς	θῶς	αἰ	αἰ	αἰ
			νός		
			αἰ		

Ἐστὴν ὑπο τῆς Κριόλης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46

500. Πηλεδπη (πινέλλο-πί.) — 501. Φάμας-ἄμμος — 502. Πιταχός-φίττακός. 503. ΟΥΡΑΝΟΣ 504-505. 1. Αἰὼν, ΕΥΡΩΤΑΣ ἰών, ὦν, ὄν, ἔς, σός, ΚΟΡΣΙΚΗ ὄσος, ὄλος, ἔλος, ΙΟΚΑΣΤΗ ἔτος, 2. Ἔτος, ἔλο, ΚΑΛΑΜΟΣ ὄλος, ὄσος, σός, ἔς, ΝΙΚΗΤΑΣ ὄν, ἄν, ἦν, μήν. — 504. ΑΜΟΡΓΟΣ 506-508. 1. Λαῖος (πύλαος) 2, ὄλος (Σκιάθος) 3. Γαλή (γαλιναία.) — 509. Διὰ τοῦ Ο. Σ.: Ἄνεμος. ἔμος, πρόσδος, πρόσ, ἀνοδος (Ἄνεμος — ἔμος = ἄν + [Πρόσδος — πρόσ =] ὄδος = ΑΝΟΔΟΣ) — 510. ΚΑΜΗΛΟΣ (Κύννος, κάλαμος, Αἰμός, Πατῆσια, κεφαλή, Κασσιόπη, πυρῖτις.) — 511. Μὴ προτρεχέτω ἡ γλώσσα τοῦ νοῦ. — 512. Ἐργάτης πονηρίας μεγάλης ἢ μικρᾶς, παρέχει συνεπέας εἰς ἑαυτὸν πικρᾶς. (Ἐργάτης ποιεῖ ροὰς κ - μέγα κ - Σῆμ ἢ Κράσπαρ-ἔχει - σὺν ἐπὶ ἄς εἰς εα - φτῶν - πῖ - κρᾶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λατὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λατὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλλοτρίαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τὸ «Comptoir philatélique Oriental» ἀπέστειλε καλὰ εὐρωπαϊκὰ γραμματόσημα ἀπέναντι ἑλληνικῶν [χρονδρῖκῶς. Ὁσαύτως ἀγοράζει ἑλληνικὰ γραμματόσημα τοῖς μετρητοῖς. Ζητεῖ τακτικὸς ἀναποκρίτης εἰς Levant δυναμῶς νὰ τῷ προμηθεύωσι γραμματόσημα τῆς Ἀνατολῆς. Ἀπευθυντέον: δὸς Παλαιστίνου 67, Μέγαρον Ἀρσκακίου, Ἀθήνας. (B,9)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα, Μικρὰ Μυστικά, ἔφημερίδας, περιοδικὰ, ἐπιστολάς, ἰδέας, σκέψεις. Γνωστοποιῶ δὲ εἰς διπλοῦς τοὺς φίλους ὅτι ἤλλαξα διεύθυνσιν: Demétrius Zoidés, Poste restante Ottomane de Stamboul, Constantinople. (E,10)

ΔΩΡΟΝ

πρωτοχρονιάτικον ἔρχον εἶνε καὶ οἱ δύο κομψότατοι τόμοι τῶν Διηγημάτων Ξενοπούλου (Φαίδωνος), πωλούμενοι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἕκαστος φρ. 3. — Διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας, τοὺς ἀγοράζοντες καὶ τοὺς δύο ὅμω, φρ. 4,50 μόνον, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5.

Ἄλόνσος, πηδῶν εἰς τὴν ἄκατον, τῆς ὁποίας τὰ πανὰ ἦσαν κ' ὄλας ἀπλωμένα.

— Χάρα, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, παρὰ δὶδω στὰ χέρια σου ὄλα μου τὰ ἀγαθὰ.

— Μὴν ἔχετε καμμία ἐννοια, ἀφέντη, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης· τὸ κτήμα δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὸν πλοῦτόν του.

— Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες τὸ πολὺ, λογαριάζομε νὰ εἴμαστε ἐδῶ. Ἐχε γαῖα, καλέ μου Χάρα.

— Καλὸ κατευόδιο, ἀφέντη.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ ὁ ἰατρὸς ἐμβήκαν εἰς τὴν ἄκατον. Ὁ σιγγλὸς Ἰνδὸς τοὺς ἠκολούθησεν. Ἐλυσαν κ' ἐπῆραν μέσα τὸ παλαμάρι, καὶ ἡ ἐλαφρὰ λέμβος, μετὰ τὸ δροσερὸ ἀεράκι που κατέβαινεν ἀπὸ τὰ νοτιανατολικά, κατέβη τὸν ποταμὸν τῆς Κάουκας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ γίγαντος ποταμοῦ.

Ἄμα ὁ Γαρουρῆς εἶδεν ἐμπρὸς τοῦ τοῦ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόκου, ἐβγαλεν ἕνα βαθύ ἀναστεναγμὸν καὶ στρέφον πρὸς τὰ δυτικά εἶπε μετὰ ἀπαίσιον τόνον:

— Ὁ Γαρουρῆς θὰ σκοτώσῃ τὸν Γιόπη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΑΝΑ ΤΟΝ ΟΡΕΝΟΚΟΝ

Ἐἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γλυκοφέγγῃ. Ἐνα κοκκινωπὸν φῶς με κίτρινωπας ἀνταγείας ἀνέβαινε γοργὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ανατολῆς κ' ἐδίωκε τὰ σκότη, ποὺ ἦσαν πυκνωμένα κάτω ἀπὸ τὰ ἀπέραντα δάση, τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο μέχρι τοῦ ἀπειροῦ, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τοῦ Ὀρενόκου.

Τὰ νερά τοῦ γίγαντος ποταμοῦ, ἐνῶ πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἦσαν μαυροσκότεινα, ἐχρωματίζοντο μετὰ μαργαροχρῶμους λάμψεις, ἐνῶ πρὸς τὰ ἀνατολικά ἐλάμβαναν ροδίνας ἀποχρώσεις ὅπου ἀνεμιγγύοντο χρυσομενίαι τρέμουσαι.

Οἱ κάτοικοι τῶν ὄχθων ἐξυπνοῦσαν καὶ διέκοπταν τὴν σιγὴν. Οἱ κόκκινοι πιθήκοι ἐφούσκοναν τὸ καρδί τοῦ λαίμου τῶν, ἐκβάλλοντες τὰς ἰσχυράς των κραυγὰς καὶ τὰ φοβερά των μουγγρίσματα, τὰ ὁποῖα ἀκούονται, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, ἐξ ἀποστάσεως πέντε μιλίων οἱ κυνοπίθηκοι, ζῶα παμφάγα καὶ εὐκίνητάτα, ἐβγαζαν τὰ ὄξεια τῶν ἐπιφανήματα καὶ ἐχοροπηθοῦσαν εἰς τὰς ὕψηλας κορυφὰς τῶν δένδρων, ὅπου ἐζητοῦσαν οἱ ἀχόρταγοι τὰς φωλεὰς τῶν σφηκῶν καὶ τῶν καμπῶν διὰ νὰ καταβροχθίσουν τὰ ἐντομα.

Εἰς τὰς κορυφὰς τῶν φοινίκων, οἱ ραμφιστὰὶ μετὰ τὰ ράμφη των, ποὺ εἶνε χογδῶν σχεδὸν ὅσον ὀλόκληρον τὸ σῶμά των, ἐβόωναν μετὰ τὴν παράξενην κραυγὴν των «τὸ ὑ-α-ρ-α-α!» ἡ ὁποία εἶνε τραγεῖα καὶ δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοὴν καθὼς τὸ τρίξιμο τοῦ τροχοῦ, ποῦ δὲν εἶνε καλὰ λαδωμένος. Οἱ παπαγάλλοι ἐφλυαροῦσαν καὶ ἐπτερούγιζαν ἐδῶ κ' ἐ-

κεῖ, ἐπιδεικνύοντες τὰ πορφυρὰ ἢ κίτρινα ἢ κυανὰ πτερά των. Οἱ μπεντιβί, κουρνιαγμένοι εἰς τὰς ἄκρας τῶν μεγάλων φύλλων τῶν βαναειῶν, ἐχαίρειζαν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἡλίου μετὰ τὴν κραυγὴν των μπεντιβί, καὶ τὸ πουλί, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Ὀνωράτος, κρυμμένο μέσα στὰ πυκνότερα κλαδιά ἐσφενδόνιζεν εἰς τὸν ποταμὸν ἐπάνω τοὺς μουσικούς τόνους του:

— Ντό... μί... σὺλ... ντό!

Ἡ ἄκατος τοῦ Δὸν Ραφαήλ, μετὰ τὸ δυνατὸ ἀεράκι που ἐφουσοῦσε, ἐπρόβαινε εἰς τὸν μεγάλον ποταμὸν, σιγίτσουσα, μετὰ γοργὴν πρῶραν, τὸ ρεῦμα που κατέβαινε ἀργὰ-ἀργὰ ἀνάμεσα στὰς δύο ὄχθας, τὰς σκεπασμένας μετὰ δάση ἀρχαῖα ὅσον ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου.

Ὁ Γαρουρῆς, πάντοτε σιγγλός, ἐκάθητο εἰς τὴν πρύμνην, κρατῶν τὸ δοῖακι καὶ ἐρευνῶν τὰ δάση μετὰ τὰ ὄξεια βλέμματα, ὡς νὰ ἐφοδεῖτο κάποιον ἀπρόοπτον κίνδυνον. Ὁ Ἄλόνσος ἐμενεν εἰς τὴν πρῶραν, ἐξηπλωμένος ἐπάνω στὸν πάγκον τῆς λέμβου καὶ κυττάζων μετὰ θαυμασμὸν τοὺς πιθήκους, ποὺ ἐστρηφογύριζαν εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων μετὰ καταπληκτικὴν εὐκίνησιαν. Ὁ καλλιερῆτης καὶ ὁ Βελάσκος καθήμενοι κοντὰ εἰς τὸν ἰστόν, ἐκουδέντιαζαν καπνίζοντες σιγαρέττα ἀπὸ καπνὸν εὐώδη καὶ ἡδονικώτατον.

Ἀρκετὴ ὥρα ἐπέπεσαν ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ δὲν ἐδῶσαν πλέον τὸ κτήμα τοῦ Δὸν Ραφαήλ, καὶ ἡ ἄκατος ἐπλεεν εἰς μίαν καμπὴν τοῦ γίγαντος ποταμοῦ διευθυνομένη πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Καπαναράου, ὅπου οἱ ταξιδιωταὶ μας ἐλογάριαζαν νὰ περάσουν τὴν πρώτην νύκτα.

Ἐξάφνα, μίαν ἀλλόκοτον κραυγὴν, ἡ ὁποία ὅμοιαζε μετὰ τόνον μεταλλικόν, ἤλθε νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν ποὺ εἶχαν στήσῃ ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ ν' ἀποσπάσῃ τὸν Ἄλόνσον ἀπὸ τὸ χάξυμά του.

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ καλλιερῆτης, ὑψῶν τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων πρὸς τὴν ἐρημικὴν ὄχθην, ἡ ὁποία ἀπέτρεξε τριακόσια βήματα περίπου.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς, ὁ ὁποῖος ἐκύνταζε καλὰ-καλὰ πρὸς τὰ δένδρα. Ποτὲ μοῦ δὲν ἔχα ἀκούσῃ αὐτὸν τὸν τόνον.

— Μήπως τὸν ἐβγαλε κανέναν πίθηκος νέου εἶδους;

— Ἡ κανένα πουλί; ἠρώτησεν ὁ Ἄλόνσος.

— Σὰς λέγω, ποτὲ μοῦ δὲν εἶχα ἀκούσῃ τέτοιον τόνον, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς· καὶ ὅμως πᾶνε δέκα χρόνια τώρα, ποῦ διατρέχω τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου.

— Μήπως εἶνε σύνθημα;

— Καὶ ποῖος νὰ το φωνάξῃ, Δὸν Ραφαήλ; Καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, Ἰνδοὶ

δὲν ὑπάρχουν εἰς αὐτὰ τὰ περίχωρα. — Σούτ!

Ἡ κραυγὴ ἐπανελήφθη μετὰ τὴν ἐντασίν ὥστε ἦτο δυνατὸν ν' ἀκουσθῆ ἕως τρία μίλια μακρὰν. Ὁμοίαιε μετὰ τὴν διάτορον κραυγὴν τοῦ ραμφιστοῦ, ἀλλ' ἦτο ἀπειράκις ἰσχυροτέρα.

— Γαρουρῆ, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, στρεφόμενος πρὸς τὸν πάντοτε ἀπαθῆ καὶ ἀτάραχον Ἰνδόν, — ἤκουσες ἄλλην φωνὰν αὐτὴν τὴν φωνὴν;

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ὁ Γαρουρῆς.

— Γνωρίζεις τί σημαίνει;

— Ὁχι.

— Ἡμπορεῖς νὰ μου εἰπῆς ἀπὸ ποῦ ἔρχεται;

— Ἀπὸ τὴν ὄχθην.

— Μακρὰ ἀπὸ μᾶς;

— Ἐνα μίλι τουλάχιστον.

— Ὑποθέτεις πῶς μπορεῖ Ἰνδὸς νὰ φωνάξῃ ἔτσι;

— Ἴσως.

— Δὲν ἀνησυχεῖς γι' αὐτὸ;

— Ὁχι, διότι εὐρίσκουμαι μετὰ λευκοὺς ἀνθρώπους.

— Γνωρίζεις αὐτὸν τὸν βραχίονα τοῦ ποταμοῦ;

— Ὁχι.

— Δὲν ἐπέρασε ἀπ' ἐδῶ ἄλλη φορὰ.

— Δὲν θυμοῦμαι.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοὶ του ἐσιώπησαν καὶ ἀνοιξαν καλὰ τὰ αὐτιά των, ἐλπίζοντες νὰ ἔανακούσουν ἐκείνην τὴν ἀνεξήγητον κραυγὴν. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐπανελήφθη πλέον. Μόνον τὸ πτηνὸν Ὀνωράτος, κρυμμένο μέσα στουὺς μεγάλους φοινίκας, ἐπανελάμβανε ἀναλλοίωτως τοὺς μουσικούς τόνους του:

— Ντό... μί... σὺλ... ντό!...

— Περίεργον πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ἀφοῦ ἐμεινε σιωπηλὸς ὀλίγας στιγμάς. Κ' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω διατί, ἀλλὰ ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ. Εἶνε ἀρὰ γὰ αὐτὸς ὁ τόπος, ὁ ἀνεξερεύνητος καὶ μυστηριώδης, ποῦ παράγει αὐτὸ τὸ συναίσθημα, ἡ μήπως ὁ πυρετὸς τοῦ χρυσοῦ, ὁ ὁποῖος μετὰ διαφλέγει;

— Ἐγὼ μετὰ ὄπλα, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Ἄλόνσος· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν κανένα φόβον.

— Τὸ λέγει ἡ καρδιά σου, τοῦ μικροῦ μας! εἶπεν ὁ ἰατρὸς, μειδιῶν. Ἡ καλὴ ράτσα δὲν σε γελᾷ!

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ μετὰ αὐτάρεσκον τρόπον. Ἡ οἰκογένεια τῶν Καμάργουα ἔχει στὰς φλέβας τῆς τὸ αἷμα ἐνδὸς ἀπὸ τοὺς πρώτους κατακτητάς, καὶ ἕνας πάππος μας.

Μία φοβερὰ καὶ ἀλλόκοτος ὄχλοβοή, ἀπεριόγραπτος ὄχλοβοή, τοῦ διέκοψεν ἀποτόμως τὴν φράσιν. Ἦτο συναυλία ἀπὸ θρηνώδεις ὀλολυγμοὺς, ἀλλὰ ὀλολυγμοὺς τὸσον ὄξεις ὥστε νὰ τρυπήσῃ καὶ τὰ στερεώτερα τύμπανα, τὸσον σπαρακτικὸς ὥστε ἐνόμιζες ὅτι τοὺς ἐβγαζαν ἐ-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ἘΡ-ΚΟΙ ἄνθρωποι — ἀφηρημένους εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς εἰπῇ, — πολὺν καιρὸν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ νέου ἔτους, ἐξακολουθοῦν νὰ

γράφουν τὸ παλαιόν. Αἱ χρονολογίαι των, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, εἰς τὰς ἐπιστολάς των, εἰς τὰς σημειώσεις των, εἰς τὰ βιβλία των, εἶνε ἐπιδιορθωμένα· τὸ 3 ἔχει γίνῃ ἔπειτα 4, τὸ 4 ἔχει γίνῃ 5. . . Ἄλλοτε πάλιν αἱ χρονολογίαι φαίνονται . . . περυσινά, διότι ἐλησμονήσαν νὰ κάμουν καὶ τὴν ἐπιδιορθώσιν! Τελοσπάντων, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν φαίνονται νὰ ἔχουν συναίσθησιν ὅτι ἐτελείωσεν ἕν ἔτος καὶ ἤρχισεν ἄλλο. Τὸ γεγονός δὲν τοὺς ἔκαμε τὸσον ἐντύπωσιν, ὥστε νὰ το ἐνθυμοῦνται πάντοτε, καὶ ὅταν γράφουν χρονολογίαν. Καὶ γελῶμεν εἰς βάρος τῆς ἀφηρημάδος των, τῆς ἀπροσεξίας των ἢ τῆς ὑποδουλώσεώς των εἰς τὴν «συνήθειαν τῆς χειρὸς.»

Τὸ παρετήρησα πολλάκις. Καὶ μάλιστα, — ἀμαρτία ἐξωμολογημένη, — πολλὰκις τὸ ἔπαθα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ζωὴν μου. . . Ἀλλὰ παρετήρησα συγχρόνως ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ γράφουν ἀστειότατα τὸ παλαιὸν ἔτος ἀντὶ τοῦ νέου, οὐδέποτε ἢ σπανιώτατα εἶνε παιδιὰ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ παιδιὰ συνήθως δὲν εἶνε ἀφηρημένα. Ἡ ἀφηρημάδα εἶνε ἀρρώστια μάλλον τῶν μεγάλων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολλὰς φροντίδας εἰς τὸ κεφάλι των. Ἀλλ' αὐτὸ σημαίνει ἀκόμη, ὅτι τὰ παιδιὰ ἔχουν πλήρη τὴν συναίσθησιν ὅτι τελειώνει ἕν ἔτος καὶ ἀρχίζει ἄλλο. Τὸ γεγονός τοὺς κάμνει μεγάλην, ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ποῦ θὰ καλλιγράψουν εἰς τὴν πρώτην συγχαρητήριον ἐπιστολήν, εἰς τὸ πρῶτον συγχαρητήριον δελτάριον, εἰς τὴν πρώτην πρωτοχρονιάτικην κάρταν, τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ νέου ἔτους, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ το ἐξαΰσουν πλέον ποτέ.

Καὶ ἡμποροῦσε νὰ εἶνε διαφορετικὰ; Ἡμποροῦσε νὰ μὴν ἐντυπώνεται τὸ γεγονός εἰς τὰ παιδιὰ; Καὶ διὰ ποίους ἄλλους εἶνε ἡ πρωτοχρονιά; Διὰ ποίους ἄλλους εἶνε τὰ δῶρα, τὰ παιγνίδια, ἡ βασιλόπητα, τὰ κάλαντα, τὰ χρυσοδέτα βιβλία, αἱ μουσικαὶ, αἱ δοξολογίαι, αἱ κάρτες καὶ αἱ εὐχαί; Οἱ μεγάλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰς τὴν ράχην των πολλὰ ἔτη, αὐτὰ ὅλα τὰ ἐσυνήθισαν ὥστε νὰ

μὴ τοὺς κάμουν πλέον μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἀκούουν τὸν ἐορτάσιμον θόρυβον, ἀλλὰ καλὰ-καλὰ δὲν ἤξεύρουσιν εἶνε θόρυβος Πρωτοχρονιάς, Χριστουγέννων ἢ Ἀποκριᾶς. . . Ἦκουσαν τὸσον πολλοὺς εἰς τὴν ζωὴν των! . . . Ἐπειτα αὐτοὶ ἔπαυσαν πρὸ πολλοῦ νὰ δέχωνται δῶρα καὶ περιορίζονται εἰς τὸ νὰ κάμουν. Εἶνε δὲ πολὺ φυσικόν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δέχεται τὸ δῶρον νὰ το ἐνθυμῆται περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὸ προσφέρει. . . Ἡ πρωτοχρονιά λοιπὸν, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἔτους, ἀποτελεῖ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐντυπώνεται περισσότερο εἰς τὰ παιδιὰ. Ἀπὸ πόσας ἡμέρας, ἐβδομάδας, μῆνας προητέρα, δὲν περιμένουν τὴν εὐτυχισμένην ἡμέραν τῆς βασιλόπητας καὶ τῶν μπουναμάδων!

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἦθῆλα ὅμως τὸ γεγονός νὰ μὴν ἔκαμνε ἐντύπωσιν εἰς τὰ παιδιὰ μόνον διὰ τὴν βασιλόπηταν καὶ τοὺς μπουναμάδες. . . Ἦθῆλα νὰ τοὺς ἔκαμνε ἐντύπωσιν μάλλον ὡς σταθμὸς τῆς ζωῆς σημαντικός, ὡς σημεῖον ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἰμποροῦν γὰ σταθοῦν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ ἐπισκοπήσουν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον των. . .

Παρήλθεν ἀκόμη ἕν ἔτος. Πόσον γρήγορα παρέρχονται τὰ ἔτη, πόσον ταχὺς προχωρεῖ ὁ καιρὸς! Τί ἐκάμαμεν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ; Ἐχορηγήσαμεν τὸν καιρὸν μας, ἢ τὸν ἀφίσταμεν νὰ χαθῇ ἐπὶ ματαίῳ; Τὸ ἔτος τὸ ὁποῖον παρήλθε, μᾶς παραδίδει εἰς τὸ ἐρχόμενον μεγαλύτερον κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὴν ἡλικίαν. Ἀλλ' ἀρὰ γὰ καὶ καλλιτέρεους; φρονιμωτέρεους; σοφωτέρεους; ἀγαθωτέρεους; καλλιτέρεους καὶ κατὰ τὸν νοῦν καὶ κατὰ τὴν καρδίαν; Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, γονεῖς, διδάσκαλοι, βιβλία, περιοδικὰ, — ὄλα εἰς αὐτὸ μᾶς προέτρειπαν, ἐκεῖ ἔτειναν αἱ προσπάθειαι των. Μετὰ τὰς προσπάθειαις των συνηγάσαμεν εὐσυνειδήτως καὶ τὰς ἰδικὰς μας; Ἡ ἐμείνανεν στάσιμοι; Ἡ ἐγίναμεν χειρότεροι, διὰ τῆς ἀμελείας, τῆς ὀκνηρίας, τῆς παρακοῆς, τῶν κακῶν συναναστροφῶν, τῶν κακῶν ἐξέων;

Ἰδοὺ μερικαὶ ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἔκαμνε πρὸς τὸν ἑαυτὸν των τὰ παιδιὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν. Ἀπὸ τὴν ἰδίαν των συνειδήσιν θὰ ἐλάμβαναν ἀπαντήσεις εὐλικρινεῖς, αἱ ὁποῖαι θὰ συνέτειναν εἰς τὸ νὰ χρησιμοποίησουν ἀκόμη καλλιτέρα τὰ ἀρχόμενον ἔτος, νὰ ἐπανορθώσουν τυχόν τὰς ἐλλείψεις τοῦ προηγούμενου, καὶ μετὰ σταθερώτερον, μετὰ ασφαλέστερον βήμα, νὰ βαδίσουν πρὸς μέλλον λαμπρόν.

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερος τρόπος — ἀνεξαρτήτως τῶν δῶρων καὶ τῶν διασκευάσεων, — διὰ νὰ ἐορτάσωμεν καὶ νὰ χαίρεθῶμεν τὸ Νέον Ἔτος!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΕΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ

Τὸ θαυμασιώτερον ἴσως ἀπὸ ὄλα τὰ δένδρα τοῦ κόσμου εἶνε ὁ φοινῆξ τοῦ εἶδους Καρναγούθα. Φύεται εἰς τὴν Βραζιλίαν, καὶ αἱ ἰδιότητές του εἶνε ἀπίστεύτως πολυτίμοι. Εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τῆς ὑδρογείου σφαιρας δὲν εὐρίσκειται φυτὸν δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὸσον ποικίλας καὶ ὠφελίμους χρήσεις. Ἀντέχει δὲ τὸ δένδρον τοῦτο καὶ εἰς τὰς μακροτέρας ἀνυδρίας, καὶ εἶνε πάντοτε πράσινον καὶ γεμάτον μετὰ χυμόν.

Αἱ ρίζαι του χρησιμεύουν εἰς τὴν φαρμακευτικὴν ὡς καθαρτικὸν τοῦ αἵματος. Ὁ κορμὸς του παρέχει ἰσχυρὰς καὶ ἐλαφρὰς ἴνας, αἵτινες ἀποκτοῦν ὠραίαν στιλπνότητα, ἀπὸ τὸ ζῦλον του δὲ κατασκευάζονται δοκοί, στῦλοι καὶ ἄλλα οἰκοδομησιμα ὑλικά, καθὼς καὶ πάσαλοι διὰ φράκτας. Ἀπὸ ἕν μέρος τοῦ δένδρου κατασκευάζεται κρασί καὶ ζῦδι. Ἐπίσης ἐξάγεται ἀπὸ αὐτὸ ζάχαρι, ὡς καὶ ἕν εἶδος ἀμύλου, τὸ ὁποῖον ὀμοιάζει μετὰ τὸν σάκον. Κατὰ τὰς περιόδους τῆς σιτοδείας καὶ τῆς ξηρασίας, αἱ πτωχότεραι τάξεις πορίζονται θρεπτικὰς οὐσίας ἀπὸ αὐτὸ τὸ δένδρον. Ὁ καρπὸς του συνήθως χρησιμεύει ὡς τροφὴ τῶν κτηνῶν. Ἡ σὰρξ του ἔχει νόστιμον γεῦσιν, ὁ δὲ πυρήν χρησιμεύει πολλάκις ἀντὶ τοῦ καφέ. Τέλος ἀπὸ τὸ ζῦλον τοῦ κορμοῦ κατασκευάζονται μουσικὰ ὄργανα, σωλῆνες ὕδατος καὶ ἀντλίας ἀκόμη, ἐνῶ ἡ ἐντερὴν ἀντικαθιστᾷ πολλάκις ἐξαιρετὰ τὸν φελλόν.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐγιναν τότε φοβερά καὶ τρομερά καὶ ἀπερίγραπτα πράγματα μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον!

Ἦταν ἐκεῖ μέσα μία μεγάλη μαστέλλα γεμάτη μεῖνερό, καὶ μία μεγάλη πλακάρα σαποῦνι. Ἐνα-ένα, τὰ κακάμοιρα τὰ ζώακια ἐμπήσαν, θέλοντας καὶ

«Ὁ κύριος καθηγητὴς τὰ ἐκατάδρεχε.»

μή, μέσα στὴ μαστέλλα, καὶ ὁ κύριος καθηγητὴς τὰ ἐκατάδρεχε μεῖνερό μετὰ ἓνα μεγάλο κλυστήρι, καὶ τοὺς ἔτριβε τὴ γούνα ἐπάνω καὶ κάτω, καὶ ἄφινε τὸ σαποῦνι νὰ μπαίῃ μέσα στὰ μάτια τους, καὶ αὐτός, ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ἐτραγουδοῦσε μετὰ τὴν ἀγριοφωνάρα του ἓνα τραγουδάκι, ποῦ εἶχε μάθη, λέει, ὅταν ἦτανε μαζί με τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ ἔλεγε «Τραγουδοῦ τοῦ Λουτροῦ».

Νὰ τί ἔλεγε τὸ τραγουδοῦνι του :

Τρίβε ! τρίβε ! τρίβε !
Μὲ σαποῦνι τρίβε !
Πλύσου ! πλύσου ! πλύσου
Πλύσου μεῖνερό !
Κάθε Σαββατοδρόμο
Πήγαινε καὶ γδύσου !
Κ' ἔμπα στὸ μπανάκι σου
Τὸ ζεστό-ζεστό.
Πιάσε τὸ σαποῦνι σου,
Κάμε σαπουνάδα,
Κάμε στὸ κορμάκι σου
Παστρικὴ μπουγάδα !
Τρίβε ! τρίβε ! τρίβε !
Μὲ σαποῦνι τρίβε !
Νὰ γενῆς σὰν πούπουλο
Μέσα στὸν ἄφρο.
Πλύσου ! πλύσου ! πλύσου !
Πλύσου μεῖνερό !

Κ' ὕστερα σκουπίσου
Μὲ τὸ λουτρικό !
Τρίψου ! τρίψου ! τρίψου !
Ὡς ποῦ νὰ στεγνώσης !
Τρίψου ! τρίψου ! τρίψου !
Γιὰ νὰ ζεσταθῆς !
Κι' ἄμα τελειώσης,
Πήγαινε καὶ κρύψου
Στὸ ζεστό κρεβάτι σου
Γιὰ νὰ κοιμηθῆς !

Καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἔλεγε «Τρίβε ! τρίβε ! τρίβε ! » ἢ «Τρίψου ! τρίψου !

τρίψου ! » ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἔτριβε τόσο δυνατὰ τὰ κακόμοιρα τὰ κουταβάκια, ὥστε ἔβαζαν τὲς φωνὲς ἀπὸ τὸν πόνο.

— Ἀχ ! μαμά μου ! μή, δάσκαλε, καὶ θὰ μου ξεριζώσης τὴ γούνα μου ! ἐφώναζε τὸ Ἀρκουδοπούλο.

— Μὴ με σφίγγης ἔτσι, γιατί θὰ σε δαγκάσω ! ἔσκουζε ἀπὸ τὸν πόλον πόνον ὁ μικρὸς Λεονταράκης.

Ἄλλὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ἐννοοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόγραμμά του.

Ἀφοῦ τὰ ἔπλυνε καλά-καλά, τὰ ἐσκούπισε, καὶ ὕστερα τοὺς ἐφόρσε τὰ ρουχαλάκια των. Καὶ τί ρούχα, μάτια μου ! Νὰ βλέπατε τὴν δεσποινίδα

Τιγγρίναν μετὰ τὸ ὀμπρελλινό της ἢ τὸν μικρὸν Ἀγριοκαπράκον μετὰ τὸ κασκιότακι του καὶ τὴ σάνκα του, θὰ σας ἐπιαναν κάτι γέλια, ποῦ δὲν θὰ εἶχαν τελειωμοῦ ! Ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης ὅμως ἔλεγεν ὅτι, χωρὶς ρούχα, δὲν γίνονται οὔτε γράμματα οὔτε παιδεῖα !

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν πρώτην ἡμέραν.

Ἐσκόλασε τότε τὰ παιδιὰ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅτι τὴν

«Τὴν δεσποινίδα Τιγγρίναν μετὰ τὸ ὀμπρελλινό της ...»

ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωτὶ ἀρχίζουσι τὰ μαθήματα.

— Κυττάξετε νὰ ἔλθετε ἐνωρίς ! τοὺς ἐφώναξεν. Ὅποιος ἔλθῃ ἐξώρως, θὰ μείνῃ νηστικός !

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

— Ναι, μὰ ξέρεις, εἶνε μιά τρύπα ἀποκάτω στὸ κρεβάτι, παρετήρησεν ἡ Ἐβελίνα.

— Μιά τρύπα ! ἀνέκραξαν συγχρόνως ἡ κυρὰ Ράιτ καὶ ἡ Μαρία.

— Μάλιστα, μιά τρύπα ! ἐπῆγα κ' ἐκρύφτηκα ἐκεῖ μιά μέρα που παίζαμε τὸν κρυφτό, καὶ ἦταν τόσο σκοτεινὰ, ὥστε ἐφοβόμουν καὶ πῆρα ἓνα κερὶ, καὶ τὸ κερὶ ἔπεσε κάτω καὶ ἔκανε ἓναν μεγάλον λεκὲ στὸ χαλί. Ἐκόψαμε λοιπόν, ἐγὼ κ' ἡ Μαριωρῆ, τὸ λειμασμένο κομμάτι, καί.

— Δυστυχία μου ! φαντάσου νὰ ἐβάζατε φωτιά στὸ σπίτι, καὶ νὰ ἐκαιγόμαστε ὅλες ! ἀνέκραξεν ἡ κυρὰ Ράιτ.

— Τρέχω ἐπάνω νὰ ρίξω μιά ματιὰ ! εἶπεν ἡ Μαρία.

Ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἓνα κομμάτι χαλί εἰς τὴν σοφίταν, μετὰ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσαν νὰ ἐπισκευάσουν τὴν βλάβην. Ἡ κυρὰ Ράιτ καθυσόχασε μ' αὐτό, καὶ ἐπομένως ἀπεφασίσθη νὰ περιορισθοῦν αἱ ἀνακαινίσεις εἰς τὲς κουρτίνες καὶ τὸ χαρτί τοῦ τοίχου.

— Λοιπόν, θ' ἀρίσωμε τὰ ἄλλα δωμάτια ὅπως εἶνε, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Πραγματικῶς, δὲν μου φαίνεται νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἀλλαγὴν. Ἀυτὴ μάλιστα θὰ τα εὐρῆ πῶς εἶνε ἔξοχα !

— Ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ της κατέβῃ ν' ἀλλάξῃ τὸ σαλονάκι τῆς καϊμένης τῆς μητέρας μας ! παρετήρησε μετὰ θλιβερόν τόνον ἡ Μαριάννα. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ χάσωμε τὰς ἀναμνήσεις.

— Δὲν βλέπω τί ἀναμνήσεις μπορεῖς νὰ ἔχῃς καὶ σὺ τώρα ! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα μετὰ ἀπότομον τρόπον. Ἐσὺ ποτὲ δὲν εἶχες μείνῃ εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅταν ἔζοῦσε ἡ μητέρα !

— Ὅμορφα πῶς ὅλες εἶνε ἀναίσθητα πλάσματα σὰν κ' ἐσένα ! ἀνέκραξε πειραγμένη ἡ Μαριάννα. Ἐγὼ τα φαντάζομαι τὰ πράγματα που δὲν εἶδα.

— Ἐγὼ θαρρῶ πως εἶνε δύσκολο νὰ λέγω «μαμά», παρετήρησεν ἡ μικρούλα Οὐίνιφρεδ. Μὲς Δάλυ, νὰ σας λέγω ἔστι, γιὰ νὰ συνειθίσω ; ...

— Ὡ ! ἀγάπη μου ! εἶπεν ἡ μὲς Δάλυ μ' ἐπιπληκτικὸν τόνον, δὲν κά-

νει ! δὲν γίνεται αὐτὸ τὸ πρῶγμα. Μπορεῖ νὰ ξεχάσης καὶ νὰ με πῆς ἔτσι, ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ ἡ κυρὰ Μάρσαλ, καὶ νὰ τὴν κάνῃς νὰ πειραχθῇ καὶ θυμώσῃ.

— Καλέ, δὲν βαρύνεσθε ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰσαβέλλα. Ἄν πειραχθῇ καὶ νὰ θυμώσῃ, θὰ πῆ πῶς εἶνε ἀνόητη.

— Πρέπει νὰ της ἐτοιμάσωμε τὴν ὑποδοχὴν, εἶπεν ἡ Ἐβελίνα, ἡ ὁποία ἦτο ἀναπαυτικὰ ἐξηπλωμένη εἰς μίαν κουνιστὴν πολυθρόναν, μετὰ τὰ χέρια της σταυρωμένα πίσω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της, εἰς τὴν στάσιν τῆς ἡρώιδος τοῦ τελευταίου βιβλίου που εἶχε διαβάσῃ. — Πάντα κάμνει ἐτοιμασίες ὁ κόσμος, ἄμα περιμένει τὴν νύμφην.

— Φυσικά, ἄμα ἔλθῃ, θὰ της κάμωμε τὴν ὑποδοχὴν ποῦ πρέπει, εἶπεν ἡ Δωροθέα. Θὰ πᾶμε ὅλες εἰς τὴν εἴσοδον νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦμε. Αὐτὸ εἶνε ἀπλὴ εὐγένεια, καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν ἀπαίτησιν νὰ κάμωμε τίποτε παραπάνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΥΠΟΔΕΧΗ

— Μὲς Ἐλεονώρα, δὲν θάρρουν γρηγορώτερα μετὰ τὸ ν' ἀνοίγῃς τὴν πόρτα καὶ ν' ἀφίγῃς ἔτσι νὰ μπαίῃν μέσα ὁ κρόος ἀέρας !

— Μήπως τὸ θέλω κ' ἐγὼ, ποῦ τὴν ἀνοίγω, κυρὰ-Ράιτ ; ... Κάθουμαι στὰ ἑπτὰ καρριά ! ἀπήντησεν ἡ Ἐλεονώρα.

— Ἀλήθεια ! ποῦ νὰ βροῦμε ἡσυχία τώρα ! εἶπε καὶ ἡ Ἰσαβέλλα. Φαντασθῆτε ! περιμένουμε μιά μητέρα, ποῦ δὲν τὴν εἶδαμε καμμιὰ φορὰ ὡς τώρα. ...

Ὅλο τὸ σπιτικὸ ἦτο μαζεμμένο εἰς τὸν διάδρομον, διότι ἀνεμένετο ὁ ἐργολογὸς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μάρσαλ.

Ὁ διάδρομος, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν κοριτσιῶν, εἶχε διακοσμηθῆ μετὰ σημαίας, μετὰ χρωματιστὰ χάρτινα στολίδια καὶ μετὰ ἄνθη. Ἡ ὄψις τοῦ ἦτο χαρμῶνος, καὶ ἰδίως ἐπροκαλοῦσε τὸν θαυμασμόν ἡ ἀμερικανικὴ σημαία, ἡ ὁποία ἦτο περιπλεγμένη μετὰ τὴν ἐθνικὴν σημαίαν τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας, χάριν λεπτῆς φιλοφρονήσεως πρὸς τὴν ἐθνότητα τῆς κυρίας Μάρσαλ.

Ἡ Δωροθέα εἶχε σοβαροὺς ἐνδοιασμοὺς ἂν ἦτο σωστὸ ἢ ὄχι νὰ ἐνθαρρύνουν τὰ ἐθνολογικὰ αἰσθήματα τῆς κυρίας Μάρσαλ, ἡ ὁποία εἰς τὸ μέλλον θὰ ἦτο Ἀγγλὶς καὶ αὐτὴ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλος ὑπεχώρησεν εἰς τὰς παρακλησεις τῶν ἀδελφῶν της.

Ὅλα τὰ κορίτσια ἐφοροῦσαν καινούρια κόκκινα ρούχα. Ἡ Ἐβελίνα ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατὰ της διὰ νὰ πείσῃ τὴν Δωροθέαν νὰ της ἐπιτρέψῃ, ν' ἀφίσῃ ξέπλεχα

τὰ μαλλιά της καὶ νὰ καλλωπίσῃ τὸ στιλπνοκόκκινον φόρεμά της μετὰ μίαν τραχηλιὰν ἀπὸ δαντέλλαν, ἀλλὰ ἡ Δωροθέα ἠρήθη, αὐτὴ δὲ καὶ ἡ Μαριωρῆ, αἱ δύο θιασώτιδες τῆς τελείας ἀπλότητος, εἶχαν τὰ μάτια των τέσσερα μήπως ἡ νεαρά φιλάρεσκος ἀναθῆ κρυφὰ-κρυφὰ ἐπάνω καὶ κάμῃ τὰς ποθομένους τροποποιήσεις τοῦ στολισμοῦ της.

Ἡ Δωροθέα εἶχε συνθέσῃ μίαν μικρὰν εὐχετήριον προσφώνησιν, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε ν' ἀπαγγείλῃ καὶ τὴν ὁποίαν ἐκ τῶν προτέρων ἀπεθαύμαζεν ἡ οἰκογένεια.

Ἐπὶ τέλος ἠκούσθη ὁ κρότος τῆς τροχλασίας. Ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ εἰσῆλθον ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάρσαλ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ προβῇ ἡ Δω-

«Ἡ κυρὰ Μάρσαλ ἐκτύπησε ὀλόγυρα» (Σελ. 38, σι. α'.)

ροθέα καὶ νὰ ἐκφωνήσῃ τὸ λογιδριὸν της. Ἐκαμιν ἓνα βῆμα ἐμπρός, ἀντελήφθη ὅτι ἐμπρός της ἐστέκετο μιά ἐντελῶς ἔξην καὶ ἀγνωστος κυρία, τὰ ἔχασε, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴ βάλῃ στὰ πόδια, ἂν δὲν ἐδαξεν ἡ κυρὰ Μάρσαλ τὰ χέρια της ὀλόγυρα στὴν μέσῃν της καὶ δὲν τὴν ἐτραβοῦσε κοντὰ της.

— Αὐτὸ τὸ ὑψηλὸ κορίτσι εἶνε βέβαια ἡ Δωροθέα ! εἶπε καὶ ἔσκυψε νὰ τὴν φιλήσῃ. Καλὴ μου κόρη, εἶμαι πολὺ-πολὺ εὐτυχὴς που ἦλθα σπῆτι καὶ σας βλέπω ὅλες.

Ἡ Δωροθέα ἔμεινε μάρμαρο δὲν κατώρθωσεν οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ, διότι, ὡς ἔλεγε ἡ κυρία, εἶχε ἐπαφῆν μετὰ τὸν πρόσωπον, ἐπάγονε κυριολεκτικῶς καὶ δὲν ἠμποροῦσε οὔτε νὰ σκεφθῇ.

Ἡ κυρὰ Μάρσαλ ἐστρεψε πρὸς τὰ ἄλλα κορίτσια.

— Σὰς γνωρίζω ὅλες, εἶπε μού φαίνεται σὰν νὰ εἶμαστε παλαιὲς φίλη-νάδες. Δὲν αἰσθάνεσθε καὶ σὲς τὸ ἴδιο ;

Τὰ κορίτσια ὑπετάχθησαν μετὰ σιωπὴν καὶ ἀφασίαν εἰς τὰ ἀγκαλιόματά της, καὶ μόνον ἡ Οὐίνιφρεδ ἐστρεψε κ' ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τὴν μὲς Δάλυ, ὅπου τὴν ἐξεστρώπωνεν ὁ πατέρας της, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι πολὺ διεσκέδαζε μετὰ αὐτὴν τὴν σκηνὴν.

— Θὰ πάρουν θάρρος σιγά-σιγά, Ἀλίχη, εἶπε μετὰ φαίδρον τόνον, ἐνῶ ἐκτύπουσε μετὰ τὴν παλάμην του τὸν ὦμον τῆς Δωροθέας. Ὡς ποῦ νὰ ἐξακριβώσουν ὅτι δὲν δαγκάνεις, ἔλα νὰ σου παρουσιάσω τὸ ἐπίλοιπον σπιτικὸ μας. Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ἡ μὲς Δάλυ, ἡ πιστὴ φίλη, διὰ τὴν ὁποίαν σου ἔκαμα λόγον.

Ἡ κυρὰ Μάρσαλ ἐσφίξε τὸ χέρι τῆς μὲς Δάλυ.

— Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι θὰ εἶσθε τόσο καλὴ φίλη καὶ δι' ἐμὲ ὅσον ἦσθε ἕως τώρα γι' αὐτὰ τὰ φίλτατα παιδιὰ.

Ἡ μὲς Δάλυ ἐτραύλισε μερικὰς λέξεις κ' ἐγλύστρησεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν κυρίαν Ράιτ, ἡ ὁποία δὲν ἐφάνη τόσο ἐντροπαλή, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐξεφοῦρνε τὸ λογιδριὸν της, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά της.

— Κ' ἐγὼ σὰς ὑπερευχαριστῶ, κοκωνίσσα μου, κ' ἐλπίζω πῶς θὰ ἴδῃτε ὅτι ἐκάμαμε ὅλες μας τὸ καθήκον μας εἰς αὐτὰ τὰ καλά μας κορίτσια. ...

Ἀμα ἐτελείωσαν αἱ παρουσιάσεις, αἱ ὑπηρέτριες ἐπῆγαν κάτω, καὶ ὁ κ. Μάρσαλ ἠρώτησε τὴν Δωροθέαν ἂν ἦτο ἐτοιμὸν τὸ τραπέζι διὰ νὰ φάγουν.

— Θὰ εἶνε ἐτοιμὸν εἰς τὰς ἔξ, ἀπήντησεν ἡ μεγάλη κόρη, μετὰ ξηρότατον ὕψος, σὰν νὰ ὀμιλοῦσε μετὰ κανένα ξένον ἔχετε λοιπόν καιρὸν ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας νὰ ἀλλάξετε καὶ νὰ πλύνετε τὰ χέρια σας.

Αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ προγράμματος τῆς ὑποδοχῆς, τὸ ὁποῖον ἐψηφίσθη μετὰ πολλὰς συζητήσεις, εἶχε κριθῆ ὡς γελοῖον ἀπὸ τὰς μικροτέρας, αἱ ὁποῖαι ἔλεγον ὅτι ἔπρεπε νὰ καθήσουν ἀμέσως στὸ τραπέζι καὶ ἦτο ἐντελῶς περιττὸν νὰ πλύνουν τὰ χέρια. Ἀλλὰ ἡ Μαρία καὶ ἡ κυρὰ-Ράιτ ἐδήλωσαν ὅτι αἱ νιούφες κυρίες ποτὲ δὲν κάθονται νὰ φάγουν χωρὶς νὰ πλύνουν τὰ χέρια των, διότι ἀλλῶς δὲν ἀρέσουν στοὺς ἀνδρας των, καὶ ἔτσι τὸ ἀπαιτούμενον διάλειμμα διὰ τὸ χειρονίψιμον ἐμείνει εἰς τὸ πρόγραμμα.

Ὅλη ἡ λιτανεία τῶν κοριτσιῶν ἠκολούθησεν ἐπάνω τὸν κ. καὶ τὴν κυρίαν Μάρσαλ, διὰ νὰ ἴδουσι τὴν ἐντύπωσιν θὰ ἔκαμαν οἱ ἐξωραϊσμοὶ τῆς κρεβατοκάμαρας.

Η κυρία Μάρσαλ εκύτταξεν ολόγυρα εκθαμβος όταν η Δωροθέα ήνοιξε θριαμβευτικώς την θύραν.

Ο κ. Μάρσαλ άρχισε να σφραίξη ένα σκοπόν.

— Ενόμιζα ότι δεν επρόκειτο τίποτε να γίνη εδώ μέσα, πριν έλθωμε! είπε.

— Μας έγράψατε να φροντίσωμε για ό,τι ήτο ανάγκη, και η κυρά-Ράιτ είπε πως επρόκειτο να έτοιμασθή αυτό το δωμάτιον. . . είπεν η Δωροθέα, προσθέτουσα με άνησυχίαν: — Δέν σας άρέσει;

— Ω! παραπολύ μάλιστα! άπεκρίθη ο πατέρας της, σκάσιμένος στα γέλια καθώς εκύτταζε την σύζυγον του. Είνε ομολογουμένως πολύ γελαστό!

— Βλέπετε. . . μās ελέγατε πως... πως. . . δηλαδή είνε κόρη διευθυντριας παρθεναγωγείου, και επομένως δεν είμπορεί παρά να έχη καλλιτεχνικά γούστα!

Εξήγγησεν η Δωροθέα, η όποία έδουκαλεότο φοβέρα να πρόφερη τα λόγια της και δέν ήξευρε πως να την ονομάση, την κυρίαν Μάρσαλ.

Ο κ. Μάρσαλ εκάθησε εις την καρέκλαν διά να γελάση με την άνεσίν του. Η σύζυγός του έκαμε την ανάγκην φιλοτιμίαν και άρχισε να θαυμάζη ό,τι εύσυνειδήτως ήτο δυνατόν να θαυμάση.

Τό θέαμα εκείνο ήτο βεβαίως ικανόν να πειράξη τα νεύρα παντός ανθρώπου αγαπώντος την αρμονίαν των χρωμάτων. Τό χαρτί του τοίχου ήτο με μεγάλα και άτυπητού χρωματισμού σχέδια (τα παιδιά είχαν ξετρελλαθή με ένα χαρτί, όπου ήσαν ζωγραφισμένοι κυνηγετικά σκηναί, αλλά η κυρά-Ράιτ είχε κατορθώση εύτυχώς να πείση την Δωροθέαν ότι χαρτί με λαγωνικά και κυνηγούς δέν ήτο κατάλληλον διά νυμφικήν κρεββατοκάμαραν) τα χρωματιστά παρπετάσματα είχαν σχεδόν τόσον στιλπνοκόκκινον χρώμα όσον τα φορέματα των κοριστιών, τό κοσμημαστό κλινοσκεπάσμα, άν και όχι άσχημον αυτό καθ' έαυτό, ήτο παραπολύ επίδεικτικόν ώστε να εύχαριστήση τα καλαισθητα μάτια, και μερικά από τα στολίσματα του δωματίου ήσαν μόν μεγάλης αξίας, αλλά μεταξύ αυτών ήσαν κάτι πορσελάναι και κάτι τέχνητά άνθη, τα όποια μιά φορά κ' έβαν καιρό έθιωρουόντο ως τό άκρον άωτον της καλαισθησίας, αλλά τώρα εξορίζονται εις την σοφίταν ή εις τα δωμάτια της ύπηρεσίας.

— Είσαθε παραπολύ καλές, που έλάβατε αυτόν τον κόπον! είπεν η κυρία Μάρσαλ.

— Τό εθεωρήσαμεν καθήκον μας! είπε με επίσημότητα η Έλεονώρα, και κατόπιν εκρυφισθίρισε δυ να τ.ά στο αυτί της Δωροθέας: — Τό λογίδριον! πές το λοιπόν!

(Ήπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Κατά τδ άγγλικόν της Δορ Σ. Ε. Μπουκιάμ]

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

Κοπάδια-κοπάδια τα παιγνιδάρικα και φλύαρα σπουργιτάκια έπετούσαν ολόγυρα 'ς ένα παληοκάπελλο, τό όποιον οι γεωργοί είχαν τοποθετήση ως σκιάχτρο, επάνω εις ένα μακρύνοντάρι εις τό μέσον ένδς νεοσπαρμένου άγρού. Άλλά τό καπέλλο άντι να τα σκιάζει, άντι να τα τρέπη εις φυγήν, τά έκαιμεν άπ' εναντίας να γελούν και ν' αστειεύωνται.

— Ω! είμεθα πονηραμένα έμεις, γερο-καπελαδοῦρά μου, και δέν σε φοβώμαστε!

— Ή' άσχημο καπέλλο που είσαι! πατημένο και στραδοχειλιασμένο! — έλεγε ένα άλλο σπουργιτάκι.

— Έμένα μου φαίνεται σαν να αλλοιωθήρη.

— Ποιος είχε την τιμήν να σε φορή στην κεφαλή του;

Και όλο τέτοια πειράγματα.

— Αύ! σφαλάτε τα στοματάκια σας, ανόητα πουλάκια, αφήστε ήσυχον αυτόν που δέν σας ένοχλή καθόλου, και παρά να τον πειράζετε, κυττάζετε καλλίτερα πως θα γλυτώσετε! . . . Νά! έφθασε ο κυνηγός!

Μόλις ήκουσαν αυτά τα λόγια, όλα τα σπουργιτάκια επέταξαν κ' έφυγαν αστραπηδόν, χωρίς καν να γυρίσουν και να εύχαριστήσουν αυτόν που με τόση γενναιοφροσύνη ανταπέδιδε τό καλόν άντι του κακού.

Έφυγαν όλα τα πουλάκια, σαν να τα είχε πάρη ο άνεμος, και έμεινε μόνον μιά μικρούλα καρδερίνα, τόσον μικρή, που δέν ήτο συνειθισμένη να πετᾷ γρήγορα. Τα έχασε από την τρομάραν της, κ' έφερουόγισε πότε εδώ και πότε εκεί, χωρίς να σκεφθή ν' απομακρυνθή. Έζητούσε καταφύγιον, και δέν εύρισκε. . .

Και ο κυνηγός, ως τόσο, επλησίαζε με τό τουφέκι του!

— Έλα εδώ! — είπε με κάπως επιπληκτικόν ύφος τό καπέλλο, — έλα, και σε κρύβω εγώ.

Κ' έστρεψεν επάνω εις τό κοντάρι με τρόπον. Και τό πουλάκι επέταξε και έτρύπωσε εις τό τσαλακωμένο έσωτερικόν του. Από εκεί, με την καρδούλαν του σπαρταριστήν από την λαχτάραν, έβλεπε τον κυνηγόν που επήγγαιεν άλλου, να εύρη άλλο κυνηγι.

— Δέν εύρίσκω λόγους πως να σε εύχαριστήσω, καλό μου καπέλλο, αλλά, από τώρα και εις τό εξής, σου υπόσχομαι να μ'ήν ξαναπειραίξω πιά τα άσχημα μούτρα σου! — είπε με την άκακον άφέλειάν της η καρδερίνα.

— Και νομίζεις πως ήμουν πάντοτε έτσι άσχημη καπελλαδοῦρα, όπως είμαι τώρα; — απήγγησε τό καπέλλο. Ήμουν πιδ μαύρη και πιδ γυαλιστή και από τα

φτερά του κόρακος, και από μέσα ήμουν άσπρη και μαλακή σαν τό στήθος του κύκνου, κ' έστόλιζα άρκετον καιρόν τό σεβάσιμον κεφάλι ένδς εύγενοῦς και καλού κυρίου.

— Και πως εδάσταζε η καρδιά του να σε καταστήση εις αυτήν την κατάστασιν;

— Ω! δέν είνε αίτιος αυτός, αλλά σειρά ολόκληρος από δυστυχήματα. Ένα πρωί, ο δυνατός άέρας μ' επήρε από τό τό κεφάλι του, και μ' επέταξε στη λάσπη του δρόμου. Μ' έσήκωσε ο κύριος, μ' εκράτησε στο χέρι έως τό σπίτι του, κ' εκεί μ' έχάρισε στον υπηρέτην του. Ο υπηρέτης μ' έδωσε και μ' εκαθάρισαν πολύ καλά, και άρκετον καιρόν μ' εκράτησε και μ' εφορούσε, και μ' έπρόσεχε πολύ.

Ήμουν εύτυχής ήλιπία να τελειώσω τās ήμέρας της ζωής μου εις εκείνο τό σπίτι, όπου όλα τα πράγματα ήσαν εύμορφα και πολυτελή. Άλλά άπατάται εκείνος που εμπιστεύεται εις την άσταθή τύχην.

Μίαν φοβερήν ήμέραν, κατά την όποιαν ο ουρανός ένόμιζες ότι ήθελε να πνίξη με τό νερό την γήν, ο νέος μου αθένητης έτυχε να εύρεθή εις την έξοχην χωρίσ όμπρέλλαν. Εγώ επροφύλαξα την κεφαλήν του, όσον ήμπορούσα από την βροχήν, αλλά, διά να προφυλάξω εκείνον, κατεστράφην εγώ διά παντός.

Η κατάσταση μου έγινε τόσον έλεεινή, ώστε ο άχάριστος εκείνος υπηρέτης, άντι να με βάλη εις μίαν καπελλοθήκη και να μ' άρίση να κοιμώμαι ήσυχα εις καμμίαν γωνίαν της σοφίτας, μ' επώλησεν εις ένα παλαιοπόλην. Όσον συλλογίζομαι τα βρωμερά κουρέλια, με τα όποια με άνεκατέωσαν, μου έρχεται ναυτία, και δοξάζω τον Θεόν, διότι εδώ τουλάχιστον αναπνέω τον καθαρόν άέρα της έξοχης.

Από τον παλαιοπόλην με ήγόρασεν ένας χωρικός αυτός μ' εφόρτισε πολύν καιρόν επάνω στο λιγδωμένο κεφάλι του, έως ότου η φόδρα μου έλυσε κ' έγινε κομμάτια. Άλλη όμως άτυχία μ' επερίμενεν. Ένα πρωί, ενό ή χωρικός ώδηγοῦσε τό άμάξι του εις την αγοράν, έπεσα καταγής κ' εύρέθην κάτω από τους τροχούς. Ω! τί πόνους ετραβήξα την στιγμην εκείνην! Έγίνα πήττα, έτσαλακώθηκα, οι γύροι μου έσπασαν, και τότε πλέον, είδαν οι άνθρωποι ότι δέν ήμπορούσα να χρησιμεύσω εις τίποτε άλλο, παρά να κάμω τό σκιάχτρο για τα πουλάκια, τα όποια όμως όχι μόνον δέν με φοβούνται καθόλου, αλλά έρχονται και με περιπαίζου!

— Εύχαριστώ πολύ, διότι μου διηγήθης τα θλιβερά συμβάντα σου, και ιδιαιτέρως, διότι μου έσωσες την ζωήν. — είπεν η καρδερίνα. Όταν αποκτήσω

παιδάκια, θα τα πάρω να έλθωμεν να σου κάμωμεν επίσκεψιν.

— Καλώς νάρθητε, κόρη μου! Και να μάθης στα παιδάκια σου ότι καθήκον των είνε να σέβονται τους άτυχούς που έχουν κακά γεράματα!

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Εθερίζαν οι εργάται εις τα χωράφια του κύρ-Πέτρου, του πλουσιου κτηματίου, και εδούλευαν από την χαραυγήν έως την δύσιν του ήλιου.

Κατά την συνήθειαν των γεωργών, ο κύρ-Πέτρος είχε διά τους εργάτας του κάθε βράδυ έτοιμον τό φαγητόν εις τό άγροτικόν του σπίτι. Άλλά ήτο τόσον φιλάργυρος, ώστε τους έδαζε να τρώγουν μισοκότεινα, μόνον με ένα λυχνάρι του λαδιού που έτρεμδούσε διαρκώς.

Παρεπονέθησαν οι εργάται, αλλά ο κύρ Πέτρος έκαμε τον κουφόν. Και επέρασαν μερικές ήμέρες έτσι, όταν ο κτηματίας μας έμίσθωσε και άλλον εργάτην, έναν έξυπνον και πονηρόν χωρικόν, ο όποιος ελέγετο Παντελής.

Οι άλλοι θερισται δέν έχασαν καιρόν. Ενώ εδούλευαν έξω εις τα χωράφια, έκαμαν τον Παντελήν ενήμερον εις όλα τα διατρέγοντα.

— Ένοια σας! είπεν ο Παντελής.

Τό βράδυ, όταν εκάθησαν να φάγουν, ο Παντελής επήγγε και έλαβε θέσιν δεξιά εις τό αφεντικό. (Έλησημόνησα να σας ειπώ ότι ο κύρ-Πέτρος συνέτριψε πάντοτε με τους εργάτας του εις τό ίδιον τραπέζι). Εκείνο τό βράδυ, κατά σύμπτωσιν, τό φαγητόν ήτο τραχανάς. Ο Παντελής, χωρίς πολλήν άργοπορίαν, γυμίζει τό κουτάλι του με τραχανά, που ήτο ζεστός-καυτός, και τό χώνει εις τό στόμα του κύρ-Πέτρου. Καίεται ο κύρ-Πέτρος, και πηδᾷ έως τό ταβάνι από τον πόνον.

— Έτρελλάθηκες! φωνάζει του Παντελή.

— Όχι, αφεντικό, άπαντᾷ ο έξυπνος χωρικός. Μά ήτανε τόσο σκοτεινά, που δέν έβλεπα πού το έδαξα, τό κουτάλι. Έθαρρούσα πως/το έδαξα στο δικό μου τό στόμα!

Έπειτα από αυτό τό πάθημα, ο κύρ-Πέτρος εφρόντιζε πάντοτε να φωταγωγῆ όπως πρέπει την κουζίνα του και την τραπεζαρίαν του.

ΑΝΝΑ ΠΥΓΓΩΤΟΥ

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

πρός ανανέωσιν και έγγραφην διά τό 1905, με δικαίωμα συμμετοχής εις τό λαχείον των Δώρων, με δικαίωμα διατηρήσεως ή προσλήψεως ψευδωνύμου, και με όλα τα λοιπά προνόμια. Λήγει οριστικώς την 15 Ιανουαρίου. Παράστασις δέν θα δοθή.

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ο Ίούλιος Βέρν, ο αγαπητός μας μυθιστοριογράφος, είχε μίαν παράξενην μανίαν, όταν ήτο μικρό παιδί. Έκτις φωλῆς διά τα πουλάκια εις τās κορυφάς των ύψηλων δένδρων, και πολλές φορές έζώσεν δεινν έλλην την ήμέραν του εις αυτό τό έργον.

Ο μαρκήσιος Ίτο ο μέγας πολιτικός της Ιαπωνίας, έφθασεν εις τα ύψηλότερα αξιώματα με μόνην την άξίαν του. Ο πατέρας του ήτο χωρικός κηπουρός. Και τώρα ο μαρκήσιος άρχιτᾷ πολύ τα άνθη, και έχει ένα θαυμάσιον τεχνητόν άνθόκηπον ιδικόν του. Είνε δε γλωστομυθέστατος γνωρίζει γερμανικά, άγγλικά, γαλλικά και κινεζικά, όσον και την μητρικήν του γλώσσαν.

Η βασίλισσα της Άγγλιας εδέχθη εσγάτως εις άκρόασιν τον Φλωριζέλ φόν Ρόυτερ, τον περίφημον διά την τέχνην του νεαρόν βιολιστήν, όστις είχε επισκεφθή πέρσει και τās Άθήνας και έδωκε συναυλίαν εις τό Βασιλικόν Θέατρον.

Τι έκτακτον πνευματικην ανάπτυπου έχει αυτό τό παιδί! και τί θαυμάσια που όμιλει τα άγγλικά! παρετήρησεν η βασίλισσα.

Όταν δέ τον επροσκάλεσε να μείνη και να πάρη τό τσάι εις τό παλάτι, ο μικρός βιολιστής έσθήκωσε με απέλιτιστικά κινήματα τα χέρια του, και εξήγησεν ως χάρην να μη μείνη, διότι ή όρχήστρα τον άνέμεινε διά να κάμη δοκιμάς, και τό κτήκον του ήτο να μη κάμη τους μουσικούς να περιμένουν άπρακτοι.

Ο Φλωριζέλ έχει ένα βιβλίον εις τό όποιον έχουν γράψη και ύπογράψη πολλά βασιλικά πρόσωπα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό πρόγευμα: Ο άδελφός του Άνθους της Έλπίδος στρέφεται και του λέγει: «Όποιος πή πρώτος τό γάλα του, θα πih και των άλλων.» Και τό Άνθος της Έλπίδος, του όποιου τό στυζάνι είνε γεμάτο:

— Όχι δά, καίεμε! όποιος τό πή τελευταίος θα πih και των άλλων!

Βιβλίον υπο της Δουκίσσης των Σαλδων

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΑΜΒΑΝΩ καθημερινῶ λύσεις των προβλημάτων του Άναλκ. Τis επιστολάς αυτās παραίδω εις τον ίδιον, ο όποιος άργότερα θα δημοσιεύση τ' Αποτελέσματα και θα διανεμη τᾷ βραβεία του ύπεσχέθη. Η άλήθεια είνε ότι φαίνεται πολύ συλλογιμένος αυτός τᾷ ήμέρας, και όταν τον έρωτούν, άπαντᾷ: «Νάι, έχω μεγάλη συλλογή. . . από λύσεις.»

Τελείαν, λεπτομερεσάτην στατιστικήν των Βύσμων του 1904 μου έστειλε τό Κόκκινον Κρίνον [10 Ε]. Φανταστής δέν παραείπε ούτε εκείνους που επήραν εν μόνον Βύσμιον, εις τό διάστημα του έτους! Είς τό τέλος επισημαίνει και στατιστικήν των βραβείων του 1901. Ίδου μερικοί άριθμοί: Καθ' όλον τό έτος άπενεμήθησαν 28 πρώτα βραβεία, 54 δεύτερα και 82 τρίτα: τό όλον βραβεία 164. Εκ

των Α' Βραβείων τᾷ 22 εδόθησαν εις άγόρια, και τα λοιπά 6 εις κορίτσα. Έκ των Β' Βραβείων, 43 εις άγόρια και 11 εις κορίτσα. Έκ των Γ' Βραβείων, 62 εις άγόρια και 20 εις κορίτσα. Έβραβεύθησαν λοιπόν εν όλῳ 127 άγόρια και 37 κορίτσια.

Διακρίθησα Αρσάκειός, [ΕΕ] διά την ώραιαν επιστολήν που μου γράφεις μετά την Έκκλησίαν και τό «χρυσό δοντάκι.» Άκόμη δέν είδα τον Δ. Β. με την στολήν του άλλθεια, δέν του μοιάζουν τα κίτρινα; Εύχαριστώ πολύ διά τās ενεργείας σου και δέν άμφιβάλω ότι σιγά-σιγά θάναστατώσης δλην την τάξιν. Σου έστειλα τᾷ βραβείᾷ σου, λέμεν άνταθον [ΕΕ]. Πόσον καιρόν έκαμες να μου γράψη! Άλλ' άπου ήτο μόνον από την πληθώρα των μαθημάτων, δέν πειράζει λαμπρά τωόντι η ιδέα του Βιολιού των Άδελφών Τριανταφυλλίδου να κάμη κάθε χρόνον Άγοράν ύπερ έννικου ή φιλανθρωπικού σκοπού.

Γηραιά Νεήλε, η επιστολή σου μ' έχαραποίησεν υπερβολικά, πρώτον διότι μου άγγειλε τους γάμους της αγαπητής μου Μέμμιδος. — δέν τό ήξευρα, τα εγκάρδια συγχαρητήρια μου, — και δεύτερον, διότι άκόμη μίαν φοράν μου άπέδειξε, την θερμήν σου άγάπην. — φού ούτε αι πολλαι σου άσχολιαι ούτε αυτή η κατά τό πλείστον του χρόνου διευθυνσις του καταστήματος του πάπου σου, ίσχυσαν να σε άπομακρύνουν από τον κύκλον μας.

Άργους, να μου γράψη. Πεπόνι της Μπακριναις [ΕΕΕ], αλλά με απέλημωσε με ώραιότατην επιστολήν. Νάι, διά να εύχαριστήση κανείς ταξειδεύων, δέν είνε ανάγκη να υπάγγει καμμίαν μεγάλην και λαμπράν πόλην και εις μία μικράν διασκεδάσει, όταν εύρησκη τόσον καλός φίλος, τόσον ώραιαν συντροφίαν. Σου εύχομαι να διαπρέψης και σύ γρήγορα, όσον κ' αι φίλαι μου, τās όποιαις ζηλεύεις, — χωρίς να τας φθώη.

Σε συγχαίρω διά τα εύγενή αισθήματά σου, Ουδέεις [ΕΕ]. Άλλά δυστυχώς, τοιοῦτον κατάλογον δέν είμπορώ νάνοιξω. και διά τουτο τά-πσταλέντα επέρασα εις λημόν σου. Οι τόμοι μου δέν είνε άκριβοί, και άπου τόνειρόν σου είνε να τους άποκτήσης, είμπορείς να τους αγοράσης σιγά-σιγά, ένα ένα. Κατ' αυτόν τον τρόπον πολλοι φίλοι μου απέκτησαν δλην την συλλογήν.

Σ' εύχαριστώ, Βασιλεῦ των Ρόδων [ΕΕ] δι' όσα γράφεις, καθώς και διά τό ποιηματάκι της Βίκουσιεπταετηρίδος μου. Άν και άργά, σε συλλυποῦμαι διά τον θάνατον του σεβαστού σου πάπου.

Και σείς πάλιν, Φαίγων και Σα, δέν δίδετε εν άλλο θνομα; Τό θνομα θα κάμη τον Σύλογόν σας να διαπρέψη εις τον διαγωνισμόν, η αι ένέργειαι των μελών του;

Πραγματικώς, Άπόγγονε του Πέτρου [ΕΕΕ], άπου τό περιοδικόν μου ενδίδεται επί 27 ήδη έτη, πολλοί, πλείστοι από τους διακρινομένους σήμεραν εις την κοινωνίαν υπήρξαν συνδρομηταί μ. υ. Και τώρα καυχώμαι δι' αυούς, όπως βέβαια θα καυχώμαι και δι' σε μία ήμέραν.

Είς τον Περούα [ΕΕ] υπεσχέθησαν ως δάρον του νέου Έτους όλους τους τόμους μου, όσους δέν έχει, και όλους τους τόμους της Βιβλιοθήκης μου. Φαντασθήτε λοιπόν την χαράν του διά την βραμυσίαν αυτήν Πρωτοχρονιάν!

Έγκρίνουσα τα ψευδωνύμα των, δέχομαι μετά χαράς εις την άλληγογραφίαν μου και εις τους διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Ακάνθιον Στέφανον [Μ. Σ. η επιστολή σου με διέθεσε λαμπρά η περί η: έρωτες είνε συμφορητᾷ: αλλά χαιρετισμούς δέν είμπορείς να δημοσιεύσης παρά εις τα Μ. Άγγελιας, σύμφωνα με τον (Οδηγόν) Πιστήν Φιλίαν (άνεν άρχικόν) τό πρώτον που ήθελε δέν είνε κατάλληλον διά τον κύκλον μας: και αν θέλης να είμεθα φίλοι, πρέπει προπάντων να

